

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ostatecznych sprawozdań z przebiegu kariery zawodowej skarżącej za lata 2018 i 2019;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej zażalenie z dnia 16 listopada 2020 r.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia mających zastosowanie ogólnych przepisów wykonawczych. Co się tyczy sprawozdania z oceny za rok 2018 r., skarżąca podnosi, że doszło do niezgodnej z prawem ponownej oceny świadczonej przez niej pracy na etapie odwołania. Odnosząc się do sprawozdania z oceny za rok 2019 r. skarżąca kwestionuje udział oceniającego w postępowaniu odwoławczym na wcześniejszym etapie. Wreszcie, odnosząc się do obu tych sprawozdań, skarżąca powołuje się na błąd w wykładni i stosowaniu do jej sytuacji art. 2 ust. 4 lit. a) oraz art. 4 ogólnych przepisów wykonawczych.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku bezstronności i neutralności, naruszenie obowiązku wsparcia i zasady dobrej administracji, naruszenia art. 21a regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej oraz dopuszczenie się naruszenia lub nadużycia proceduralnego.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie, nieprawidłowej oceny okoliczności faktycznych, podniesienie nieuzasadnionych zarzutów bez związku z obiektywnymi okolicznościami faktycznymi oraz naruszenie pojęcia obowiązku lojalności.

Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2021 r. – Mariani i in. / Parlament

(Sprawa T-124/21)

(2021/C 138/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Thierry Mariani (Paryż, Francja) i 22 innych skarżących (przedstawiciel: adwokat F. Wagner)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, EURATOM) 2020/2223 z dnia 23 grudnia 2020 r. zmieniającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 883/2013 w odniesieniu do współpracy z Prokuraturą Europejską i skuteczności dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (Dz.U. 2020, L 437, s. 49), a w szczególności zmienionych nim i dodanych art. 3 ust. 11, art. 4 ust. 2 lit. a) i lit. b), art. 5 lit. a) ust. 1, art. 7 lit. b) ust. 3a, art. 9a ust. 1–4;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą jeden jedyny zarzut, dotyczący naruszenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), europejskiej konwencji praw człowieka, zasad ogólnych uznanych w orzecznictwie, protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów posłów, Regulaminu Parlamentu Europejskiego i statutu posła.

Skarżący zarzucają zaskarżonemu aktowi, że pozwala on Europejskiemu Urzędowi ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) uzyskać natychmiastowy i niezapowiedziany dostęp do wszystkich informacji oraz pomieszczeń posłów i ich asystentów bez nakazu wydanego przez niezależny sąd, co jest regułą w każdym państwie demokratycznym.

Skarżący krytykują również zaskarżony akt z tego względu, że ich zdaniem pozwala on OLAF-owi uzyskać dostęp do urzędzeń prywatnych oraz wyciągów bankowych i rachunków bankowych posłów i ich asystentów.

Skarżący uważają, że takie dochodzenie, takie metody śledcze, będą mogły zostać uruchomione przez OLAF na podstawie zwykłego anonimowego doniesienia i obawiają się, że posłowie – zwłaszcza gdy należą do opozycji parlamentarnej – będą narażeni na presję, szantaż i inne formy zastraszenia na podstawie zwykłego anonimowego doniesienia, co może pozwolić zaciążyć na ich działalności parlamentarnej.

Skarżący twierdzą również, że kontroler gwarancji proceduralnych nie jest bynajmniej niezależnym organem, jak ma to miejsce w przypadku sędziego śledczego w stosunku do kontrolerów będących członkami organów ścigania, jako że ten kontroler jest mianowany przez Komisję i jego środki zależą od tej instytucji. Skarżący uważają, że taki system nie zapewnia żadnej gwarancji bezstronności wobec wybranych w wyborach członków opozycji, w stosunku do których mogą być prowadzone dochodzenia OLAF-u.

Skarżący zarzucają także zaskarżonemu aktowi, że podważa ona zasady ogólne prawa Unii ustanowione w art. 7 i 8 karty, ponieważ pozwalają OLAF-owi uzyskać dostęp do informacji, które go nie dotyczą i które nie dotyczą również Parlamentu lub jakiegokolwiek innej instytucji europejskiej.

Wreszcie, skarżący uważają, że zaskarżony akt podważa zasady ogólne prawa Unii ustanowione w art. 8 i 9 protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów posłów, gdyż zaskarżone rozporządzenie pozwala OLAF-owi naruszyć immunitet posłów, w sytuacji gdy instytucja sędziowska nie zażądała uprzednio ani, a fortiori, nie uzyskała uchylenia immunitetu parlamentarnego danych posłów i gdy w grę nie wchodzi ujęcie na gorącym uczynku. Zdaniem skarżących zaskarżone rozporządzenie umożliwia OLAF-owi, a tym samym Parlamentowi Europejskiemu, który zwróciłby się do tego urzędu z odpowiednim wnioskiem, obejście immunitetu i nietykalności posłów, aby uzyskać dostęp do danych, do których OLAF nie miałby inaczej dostępu.

Postanowienie Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. – Hexal / EMA

(Sprawa T-549/18) ⁽¹⁾

(2021/C 138/69)

Język postępowania: angielski

Prezes ósmej izby w składzie powiększonym zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 436 z 3.12.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 12 lutego 2021 r. – Staciwa / Komisja

(Sprawa T-511/19) ⁽¹⁾

(2021/C 138/70)

Język postępowania: angielski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 357 z 21.10.2019.
